

Els Borja: una família, un temps, una llegenda*

JOAN F. MIRA

Els valencians –o, més ben dit, les institucions públiques valencianes i les molt dignes o no tan dignes persones que les representen o les han representat– hem sigut molt de temps i som encara especialment ignorants i oblidadissos quan es tracta de la nostra pròpia història i dels seus fets i figures més representatius. Només cal recordar, sense eixir d'aquesta ciutat mateixa, el desconeixement general del que verdaderament significa el setge i destrucció de Xàtiva l'any 1707, o de la importància del seu llinatge i nom més insignes, el nom dels Borja. Passà amb molta més pena que glòria l'any 1992, cinqué centenari de l'ascens d'Alexandre VI al pontificat, i passà igualment sense cap ressò l'any 1503, quan feia cinc segles de la seua mort. És un país estrany, aquesta terra dels Borja. Que si en comptes de ser valencians hagueren sigut de Burgos, Valladolid o Toledo, tindrien arreu d'Espanya places i carrers, i tindrien centenaris solemnes, congressos estatals, centres d'estudi i tota mena d'honors i commemoracions. Per això, entre altres raons, és tan reconfortant que ací mateix, a Xàtiva, ciutat dels Borja, després de tants anys d'ignorància i d'oblit, ens reunim aquests dies, en una iniciativa de caràcter institucional i públic, per parlar d'aquell nom de ressonància universal i d'aquella família, protagonista d'una història incomparable. Confie que serà l'inici d'un retrobament definitiu.

Comencem, doncs, recordant un moment emblemàtic, potser culminant, de l'itinerari històric d'aquella família, impossible de repetir i ben difícil de comparar amb cap altre. Un dia de primers de gener de l'any 1500, Lucrecia Borja va eixir del seu palau contigu a Sant Pere del Vaticà, per anar a guanyar el jubileu. Va recórrer les basíliques romanes rodejada d'un brillant seguici de dames, cavallers, nobles i prelats, va resar les oracions corresponents, tornà a casa, i els pelegrins van poder constatar que la filla del papa regnant Alexandre VI complia devotament els seus deures religiosos. En aquell moment, Lucrecia era esposa feliç del seu segon marit, el príncep napolità Alfons d'Aragó, i el seu germà Cèsar havia deixat el cardenalat per tal de casar-se amb Carlota d'Albret, germana del rei de Navarra, i assegurar-se així la protecció del rei de França per als seus plans militars al centre d'Itàlia. Quant als altres germans Borja, Joan –duc de Gandia i marit d'una cosina del rei Ferran el Catòlic– havia estat assassinat misteriosament tres anys abans, segurament per instigació de la gran família romana dels Orsini, enemiga dels Borja, fet que va produir un dolor terrible al seu pare el papa; i el petit Jofrè estava casat amb Sança, una altra princesa de la casa de Nàpols, una joveneta de conducta lleugera i poc exemplar. En definitiva, aquell any 1500, excepte per la tràgica mort de Joan, que havia estat el seu fill predilecte, el papa Alexan-

* Enviat: 15/6/2016. Acceptat: 17/6/2016.

dre VI podia estar ben satisfet de la seua vida i del lloc on havia arribat: el control dels estats de l'Església era creixent, el poder dels grans barons romans ja no era un gran perill per al papa, els seus projectes de domini sobre el centre d'Itàlia anaven per bon camí, el seu llinatge era titular del més important ducat del regne de València, i el seu gendre i les seues nores eren membres de cases sobiranes. I potser fundaria un principat nou entre la Toscana i la Romanya per al seu fill Cèsar Borja. Coses que un xiquet de Xàtiva, nascut quasi setanta anys abans al regne perifèric de València, no hauria pogut somniar ni en la més encesa de les seues fantasies.

Només recordant aquell moment, ja és prou per afirmar que la història de més de cent anys de família Borja és, sense llegenda ni mite, una peripècia que seria difícilment imaginable si no fóra del tot real: una família de la petita aristocràcia valenciana que en menys de mig segle dona dos papes i una dotzena de cardenals a l'Església romana, que ocupa durant llargs anys el centre del poder de la mateixa Església –que és tant com dir el centre de la Roma i de l'Europa renaixentista–, que casa els seus fills (fills de papa!) amb membres de les més altes famílies regnants, que es converteix en protagonista de les lluites pel poder a Itàlia... i que al mateix temps dona origen a un cúmul d'infàmies com mai no han tornat a conèixer el pontificat i l'Església romana. I que més tard tanca l'increïble cercle produint un gran sant, general de la Companyia de Jesús en plena Contrareforma. La fantasia d'un novel·lista audaç no hauria pogut imaginar una història com aquesta.

La història fabulosa dels Borja té també una petita llegenda inicial, segons la qual un dia de principis del segle XV sant Vicent Ferrer predicava a la ciutat de Lleida, i un jove clergue i jurista, natural de la ciutat valenciana de Xàtiva, es va entusiasmar davant del sermó del cèlebre frare dominicà, i aquest el va veure, el cridà i pareix que li va dir: “Tu seràs papa, i a mi em faràs sant”. Fet real o imaginat, el cas és que Alfons de Borja, ja ancià, el contava com a verdader: la prova n'era que, en efecte, ell va arribar a papa amb el nom de Calixt III, i promogué la canonització del taumaturg valencià! Per cert, l'ascens d'Alfons de Borja des de l'anonimat fins al pontificat va ser possible gràcies a una carambola històrica: el rei Alfons el Magnànim li va encarregar que liquidara de manera formal i canònica les últimes restes del Cisma d'Occident, és a dir, el reducte de la vila i castell de Peníscola on s'havia tancat el “papa” rebel successor de Benet XIII amb mitja dotzena de cardenals residuals; i el jurista de Xàtiva va complir l'encàrrec a la perfecció. L'antipapa va reconèixer el pontífex legítim de Roma i va abdicar, Alfons de Borja va ser nomenat bisbe de València com a premi del seu èxit diplomàtic, i així va començar la història d'un nom que seria universal. I que, òbviament, per arribar a aquesta condició havia d'eixir del seu espai original.

Així, pocs anys després de la liquidació final del Cisma, el bisbe de València, instal·lat a Nàpols com a conseller del rei Alfons el Magnànim (que acabava d'ocupar el regne meridional italià), era nomenat cardenal i es traslladava a Roma, on habità a l'estratègic recinte dels Santi Quattro Coronati al Monte Celio, i on va cridar els seus nebots valencians per enviar-los després a estudiar a Bolonya, seguint la tradició d'estudis jurídics de la família. I en el conclave del 1455, jugant entre els interessos oposats de Milà, Venècia i França, Alfons de Borja va aconseguir molt hàbilment ser elegit papa, amb el nom de Calixt III. Tenia ja setanta-set anys, però li van sobrar energies per organitzar la defensa de Belgrad contra els turcs, i els europeus occidentals hauríem de recordar que si aquell estiu del 1456 Mehmet II (que feia només tres anys

que havia conquistat Constantinoble) hagués ocupat Belgrad, els otomans haurien tingut el camí lliure fins a Budapest i Viena, i la història d'Europa hauria canviat dramàticament. També tingué temps Calixt III per enemistar-se amb quasi tot el món, començant pel mateix Alfons el Magnànim, i per nomenar cardenals dos nebots i omplir Roma de compatriotes seus més o menys aventurers: fins a tres-cents “catalani”, la major part valencians, apareixen amb càrrecs a Roma en la documentació de l'època!

Després de tres anys d'un pontificat que ara –gràcies en bona mesura al treball de l'historiador Miquel Navarro– comencem a valorar tal com mereix, Calixt III va morir el 1458 i el seu nebot Roderic de Borja, nascut també a Xàtiva, cardenal i vicecanceller de l'Església als vint-i-cinc anys, va saber aprofitar perfectament la seua posició com a cap de l'administració de l'Església al llarg de més de trenta anys. Roderic va anar guanyant influència a la cúria i a Roma, augmentà la seua riquesa i els seus títols eclesiàstics, i arribà a ser el cardenal més poderós i més ric de l'Església romana. Va tindre més de mitja dotzena de fills (cosa no gens estranya entre els prelats de l'època), tres de mare desconeguda, i quatre de Vannozza Cattanei, la “quasi esposa” pública i reconeguda del cardenal, una dama respectable. I als seixanta anys, l'estiu del 1492, va aconseguir ser elegit ell mateix papa, amb bones o amb males arts: negociant amb els competidors, fent grans promeses, i qui sap si comprant vots amb diners abundants (ací ja comença la llegenda, amb contes sobre mules carregades de plata...). Evidentment, la primera cosa que va fer va ser nomenar cardenals diversos nebots seus, i situar membres de la família o del seu entorn immediat en càrrecs importants de la cúria pontifícia i com a capitans de tropes i de castells. Era “normal”, ho feien tots els papes (la figura del *cardinalis nepos* durarà encara segles), i el *nepotisme* significava una garantia de lleialtat per al pontífex, sobretot per a un papa no italià, que no es podia refiar de ningú més que de la seua família i dels seus propis compatriotes. Allò que ja no era tan habitual és que el papa nomenara un fill seu cardenal i un altre capità general dels exèrcits pontificis, tots dos joveníssims, amb menys de vint anys. I que haguera de calcular aliances polítiques i dinàstiques per aconseguir els matrimonis més avantatjosos per a la seua pròpia i nombrosa prole. Molt menys “normal” era que el protagonista d'aquest ascens fulgurant no fóra un llinatge romà ni italià, sinó una família estrangera, incrustada en la història italiana de manera del tot excepcional. Era una cosa que no tenia precedents a Roma, i que de fet mai no s'ha tornat a produir en la història de l'Església: una aventura irrepètible.

Aquest any 2016, que és un any sant especial, any de la misericòrdia proclamat per un papa sud-americà de nom Francesc, i quan molts encara recordem l'any sant del 2000 presidit per un papa polonès de nom Joan Pau II, cinc segles després d'aquell jubileu del 1500 presidit per un papa valencià de nom Alexandre VI (i pels seus fills, i pels cardenals de la família, que eren una proporció notable del sagrat col·legi), és una ocasió perfecta per recordar de quina manera aquell llinatge prodigiós dels Borja va passar de la història al mite i de la glòria a la infàmia. Poc després d'aquell any, a finals del 1501, Johannes Burchard, mestre de cerimònies d'Alexandre VI, transcrivía en el seu cèlebre diari una suposada carta al noble Silvio Savelli, plena de les més feroços acusacions contra el pontífex regnant. La carta degué ser escrita per algun membre de la poderosa família Colonna –víctima recent de les confiscacions papals–, amb la intenció que arribara a les mans de l'emperador Maximilià i d'altres sobirans d'Europa, com a mitjà per impedir les maniobres polítiques i militars dels Borja que pretenien imposar

un ordre nou a Roma, als territoris de l'Església, i a tota la Itàlia central. En el llatí elegant de la missiva, el papa Alexandre apareix com la perfecta encarnació de l'Anticrist, seguidor de Mahoma, jueu sense convertir, enemic de Déu i dels cristians, i encarnació vivent del dimoni i de tots els pecats. "És impossible imaginar un enemic més declarat de Déu que aquest papa: la menor de les seues faltes és traficant amb els béns de l'Església", diu la carta. I afirma que els palaus apostòlics són escenari d'assassinats, violacions, incestos, orgies i tractes infames amb jovenets i amb donzelles. Els atacs contra Cèsar són igualment violents:

Cèsar és l'amo absolut. Pot satisfer al seu gust totes les passions. Viu rodejat de prostitutes a la manera dels turcs, guardat pels seus soldats armats. Per ordre seua les persones són assassinades, ferides, llançades al Tíber, enverinades, arruïnades. Aquesta gent té set de sang humana.

Basten aquestes citacions per comprovar quin era el to i el volum de les acusacions contra els Borja, tan fantàstiques i espectaculars com absolutament irreal.

No caben ja més infàmies, en la carta. Però fixem-nos en la set de sang humana, en la prosa llatina del redactor, i sobretot en la set de poder, de domini, de passar tot el país a sang i a foc, de repartir als fills i néts incestuosos del papa les senyories confiscades als barons, afegeix l'autor anònim. Aquesta era la qüestió: els barons romans, amenaçats pel poder creixent de la família papal, reaccionaven violentament amb l'arma de la calúnnia feroç i del pamflet. Escriure pamflets contra el papa no era cap novetat, i Alexandre VI no solia fer-ne molt de cas. De fet, ja els anys anteriors havia estat objecte de tot tipus de versos satírics per la seua relació pública amb la jove Giulia Farnese, filla d'una família noble i coneguda, i casada amb un Orsini; i les aventures femenines del papa, algunes reals i la major part imaginàries, eren matèria d'epigrames, de pasquins en les parets i de rumors eixits dels mateixos palaus romans. El divorci de la seua filla Lucrècia ja va donar peu a tot tipus d'insídies, quan el marit rebutjat, cosí dels ducs Sforza de Milà, va atribuir al papa unes vagues relacions incestuoses amb la seua pròpia filla. Relacions que, amb tota probabilitat, formen part de la llegenda iniciada aquells mateixos anys com a efectes i resultat del que ara en diríem "propaganda política" dels seus enemics italians. Giovanni Sforza llançà aquella acusació terrible mogut per la rancúnia, per venjança, i per mirar de justificar la vergonya d'un divorci forçat.

La difamació, abans i ara, ha sigut sempre una arma política, però en tot cas la noblesa italiana dels segles XV i XVI no era excessivament delicada a l'hora de fer circular notícies reals o inventades sobre crims familiars, adulteris, fills bastards, verins i punyals, i altres delícies de la vida renaixentista. Històries que, assaonades amb una miqueta de luxúria desbocada, banquets fastuosos i traïdors, i una mica de bruixeria i de presència de dimonis, són matèria comuna de la crònica de les corts italianes de l'època, i d'algun quadre famós de la pintura renaixentista. La realitat històrica és que el comportament dels Borja de Roma, en definitiva, no era diferent dels Este de Ferrara, els Aragó de Nàpols, els Sforza de Milà o els Medici de Florència. La violència en l'exercici del poder, els pactes trencats, els fills il·legítims, la intriga i la calúnnia, la traïció, són elements que de manera més o menys espectacular eren presents a les corts de tot Europa. I Roma era, també, la cort d'un sobirà, el papa, sempre insegur del seu poder econòmic, militar o polític.

Cal recordar, de tota manera, que algunes aventures femenines del papa Alexandre Borja i dels seus fills són del tot certes, alguns assassinats també (no per mitjà d'enverinaments, que era un sistema insegur, sinó amb corda o amb espasa), com ara la mort del segon marit de Lucrècia, Alfons d'Aragó, per ordre de Cèsar i en les mateixes estances vaticanes. També és certa l'ansia de poder, l'embolicada política matrimonial, per la qual la filla del papa, Lucrècia, començà amb un casament que establia l'aliança dels Borja amb els Sforza de Milà, continuà amb un divorci o anul·lació (legal i canònica, això sí), seguit d'un matrimoni amb un príncep de Nàpols (amb qui tingué un fill), posteriorment assassinat, i acabà amb el casament amb el duc sobirà de Ferrara, ciutat on Lucrècia va ser molts anys el centre d'una petita cort refinada, i mare dels nombrosos fills del duc Alfonso d'Este. Quant a les relacions de Lucrècia amb el seu pare, sembla, segons Maria Bellonci, que van ser molt tendres i afectuoses, però no hi ha possibilitat de confirmar les calúmnies relatives a l'incest, que formen un dels punts forts de la llegenda negra. És cert que Lucrècia, entre el primer matrimoni i el segon, va tindre un fill amagat, producte d'una relació amb un cambrer del palau, i que el papa, per una forma de precaució jurídica, va assumir la paternitat de la criatura, dit *l'infans romanus* (infant reconegut com a fill del papa i de mare desconeguda: "una romana soltera"), per tal d'assegurar-li el nom i els drets a l'herència dels Borja. Però una cosa és el legalisme i una altra la paternitat real, i confondre una cosa amb l'altra ha engendrat fantasies sense fonament real.

D'altra banda, en el cas del papa Borja (i d'alguns altres, abans i després), també són certs altres excessos com la recaptació forçada de diners amb procediments irregulars, des de la venda massiva d'indulgències amb l'excusa de l'amenaça dels turcs, fins a les aportacions forçades dels nous cardenals en el moment d'ocupar el càrrec: el tresor de Sant Pere era sempre insuficient per a l'ambiciosa política del papa, per a les necessitats militars, per als casaments dels fills, o per al seu projecte de fundar un estat nou al centre d'Itàlia. I és cert que va practicar l'engany com a arma política, i una certa mesura de violència en forma de judicis forçats, empresonaments al Castel Sant'Angelo, o execucions més o menys sumàries. La realitat, tanmateix, és que en matèria d'intrigues, dones, morts o fills complicats, els Borja no són excepcionals al costat d'altres llinatges i corts de l'Europa del seu temps. Però es tracta del llinatge del papa de Roma, successor de sant Pere, i la seua cort és la del Vicari de Crist: és una gran diferència. Ara bé, el nepotisme papal va ser encara més extrem en temps del seu antecessor Sixt IV della Rovere, que va fer bisbes, arquebisbes o cardenals vint-i-cinc membres de la família; el luxe, les intrigues i la violència van ser encara més visibles en temps dels seus successors Juli II o Lleó X, i tanmateix la fama infame pareix que només s'aplica als Borja.

I pareix com si els Borja, especialment el papa Alexandre VI, no hagueren aportat res de positiu ni al pontificat, ni a Roma, ni a la cultura del Renaixement. Però els aspectes positius són tan reals com els negatius. D'Alexandre VI tothom recorda les infàmies de la llegenda, però no són tan coneguts alguns dels fets següents: va ser ell qui reorganitzà l'administració central de l'Església romana, i qui va posar ordre en les finances papals, abans totalment en la ruïna; va ser ell qui retallà el poder de les famílies dels barons romans, que limitaven permanentment l'autoritat del papa; va ser ell qui començà la restauració del poder pontifici en els seus propis estats, llavors ocupats per petites tiranies locals; va ser ell qui va emprendre les primeres reformes als palaus apostòlics (ara mateix, encara hi ha un pati Borja, una torre Borja i uns apartaments

Borja bellament decorats per Pinturicchio); va ser ell qui encomanà de manera directa o indirecta, precisament per al jubileu de l'any 1500, obres tan emblemàtiques com la Pietà de Michelangelo o el Tempietto de Bramante; i va ser ell qui posà en marxa les primeres obres d'urbanisme modern a Roma, com ara la Via Alessandrina (actual Della Conciliazione) entre el Castel Sant'Angelo i la plaça de Sant Pere. I va ser Alexandre VI qui va donar un nou impuls a la Universitat de Roma, la Sapienza, on pel temps del jubileu del 1500 un cert astrònom polonès, de nom Copernicus, podia explicar lliurement les seues teories revolucionàries sobre la Terra i el sistema solar, i no solament no el perseguia ningú, sinó que a les seues conferències assistien fins i tot alguns cardenals, i segurament el mateix Cèsar Borja. En definitiva, Alexandre VI va posar els fonaments del pontificat modern, que havia de rebre l'impuls definitiu en mans del seu successor –i enemic– el papa Juli II della Rovere. Precisament el papa que va voler esborrar el nom dels Borja, i que provocà personalment la ruïna final de la família.

Amb tota certesa, les fantasies, exageracions i simples falsedats i calúmnies que componen la “llegenda negra” dels Borja d'Itàlia no s'haurien produït ni escampat sense l'activitat hostil de les velles famílies de Roma (els Orsini, Colonna, Conti, Caetani, Savelli...), acostumades a dominar no solament la ciutat sinó la regió sencera i el mateix poder papal. Els Borja eren els enemics dels grans barons romans, van voler enderrocar els vells poders establerts, i van pagar per això un preu desproporcionat: convertir-se en emblema de tots els pecats d'una “Roma corrupta” i ser el símbol visible dels excessos més baixos del papat. Encarnació de la passió per l'or i pel poder, de verins i assassinats, incest, luxúria i orgies vaticanes, i amb una dosi abundant de bruixeria, de màgia negra i de presència dels poders infernals: tot això junt, compon la recepta habitual de les llegendes negríssimes i de tot tipus de narracions del gènere. Bruixeria i pacte diabòlic, poder i diners, la mort i el sexe. És a dir, res d'original, res de nou. Però els va tocar als Borja ser els seus representants en la categoria més alta i més infausta: seguint els passos de la llegenda habitual (o del mite), el papa Alexandre VI va vendre l'ànima a Lluçifer amb pacte clàssic, va tindre tot el poder, tots els plaers, i en conseqüència, quan va morir, molts romans “van veure” com els dimonis voladors se l'emportaven a l'infern directament des de la basílica de Sant Pere, i al voltant del cos negre del papa, la basílica quedava envoltada de flames infernals. Hi ha papers que afirmen coses com aquestes, i hi ha pseudohistoriadors i novel·listes que hi donen crèdit com si qualsevol fantasia grotesca hagués de ser verídica i real.

L'altre gran personatge emblemàtic de la família, Cèsar Borja, després d'haver conquistat part de la Itàlia central, després de ser proclamat duc de la Romaniaa, duc del Valentinois i “cosí” del rei de França, després d'inspirar a Niccolò Macchiavelli –que l'acompanyava en les campanyes com a observador o representant de Florència– algunes idees noves sobre l'exercici del poder militar i polític, idees que apareixeran com a un dels nuclis del *Principe*; després de tindre el gran Leonardo da Vinci com a enginyer i arquitecte militar..., va veure com el seu gran projecte d'un principat nou i modern s'esfondrava ràpidament a la mort del seu pare el papa, l'estiu del 1503, com a resultat d'una malària, no de cap enverinament llegendari (l'escena famosa del projecte d'enverinament dels cardenals és del tot imaginària). Mort Alexandre VI, Cèsar va ser desposseït de tot poder per ordre del nou papa Juli II della Rovere, enemic implacable dels Borja. Després va ser lliurat als castellans i presoner de Ferran el Catòlic, va escapar a Navarra, i acabà mort en el setge de Viana, el 1507, combatent a favor del seu

cunyat el rei Joan d'Albret. I la tercera figura famosa, la seua germana Lucrecia, casada per tercera vegada en 1502, va acabar pacíficament els seus dies com a duquesa de Ferrara, una de les corts renaixentistes més refinades d'Itàlia, on va ser enterrada en el monestir femení que ella mateixa havia fundat.

Tornem uns anys arrere, a l'estiu del 1498, quan en una cerimònia sense precedents, un jove cardenal, fill del papa regnant, renunciava públicament a la porpra i tornava a l'estat secular. Era la condició per posar en marxa uns projectes personals i polítics que pare i fill tenien ben pensats: immediatament després de la cerimònia, Cèsar Borja va rebre el títol de duc de Valença del Delfinat (duc del Valentinois, conegut a Itàlia com a "duca Valentino", canviant el títol d'arquebisbe de València per un altre amb un nom quasi idèntic!), i poc després empenia viatge a la cort del rei de França, acompanyat d'un seguici riquíssim i espectacular: pagat pel papa, és clar. L'objectiu d'aquest viatge era sobretot assegurar-se una aliança, i un suport militar, que li permetria emprendre una política pròpia al centre d'Itàlia. I al mateix temps, procurar-se un casament a l'altura de les seues noves ambicions. El matrimoni amb Carlota d'Albret, germana del rei de Navarra, deixava segellada l'aliança francesa de Cèsar, el qual, amb el títol de "Borja de França" i amb la flor de lis a l'escut, acompanyà poc més tard Lluís XII en la conquesta i ocupació del ducat de Milà, és a dir, en la caiguda dels Sforza, antics aliats de Roderic de Borja. A continuació, el rei de França li va proporcionar un contingent militar important, amb l'ajut del qual, i amb tropes pròpies ben preparades, Cèsar va iniciar ràpidament les primeres campanyes contra els senyors autònoms dels estats pontificis. La primera raó era restaurar el poder territorial de l'Església de Roma. La segona, inicialment no declarada, era començar a construir un estat propi en les regions centrals d'Itàlia. Així, entre el setembre de 1499 i el febrer del 1500, Cèsar va conquerir les ciutats d'Ímola i Forlì, a la Romanya, i després va fer una entrada triomfal a Roma, on el papa el nomenà capità general de l'Església. Després, en una segona campanya, va conquerir igualment Pesaro, Rímini, Faenza i altres ciutats, i així anava posant els fonaments d'un territori propi, formalment sota l'autoritat pontificia però en realitat controlat per capitans i administradors fidels al fill del papa. En el camí, alguns crims polítics especialment odiosos li degueren semblar inevitables, com la mort del jove senyor de Faenza, Astorre Manfredi, presoner d'honor, llançat al Tíber amb una bala de canó al coll.

Pels mateixos anys, a Roma, per consolidar el seu poder territorial i econòmic, el papa mateix, amb l'excusa d'un delictes de lesa majestat, confiscava els castells i les possessions de la poderosa família Caetani, i amb aquests i altres castells els néts del papa Alexandre, fills de Lucrecia, rebien els primers títols i senyories: Joan de Borja, *infans romanus*, era nomenat duc de Nepi, i Roderic d'Aragó i Borja (fill del gendre assassinat del papa) rebia el ducat de Sermoneta. "I duchetti", com eren coneguts a Roma els dos infants, havien de ser, en la imaginació exaltada de l'avi, els nous senyors de dotzenes de castells i de viles, els nous barons romans, els Borja successors dels grans noms de nissaga immemorial com els Orsini, els Colonna o els Conti. El somni del papa era pura fantasia, un error molt greu que necessàriament havia de despertar una resistència violenta. L'altre projecte, però, substancialment militar i polític, era de més envergadura i potser tenia més sentit i més possibilitats de consolidar-se i de durar. Era la idea suprimir els petits tirans locals que usurpaven el poder i l'autoritat del papa a les ciutats dels territoris de l'Església, i d'instal·lar en aquestes regions una

administració nova i ben organitzada. Com a resultat paral·lel, el pontífex i el seu fill tenien segurament el disseny de reservar una part d'aquestes terres recuperades, i d'altres del centre de la península, per tal de formar un principat o estat nou, ja no com a part dels estats pontificis, sinó sota la sobirania de Cèsar. Però Cèsar hagué d'interrompre momentàniament les pròpies campanyes per unir-se a l'exèrcit del rei de França que baixava cap a Nàpols, i la conquesta sanguinària de Càpua degué augmentar la incipient fama de crueltat del fill del papa.

En tot cas, el capità general de l'Església sabia com formar una milícia eficaç: amb bons oficials, bona paga, uniformes, armament, i disciplina i entrenament constant. Uns conceptes i mètodes que s'allunyaven tant de la tropa feudal dels barons com de les bandes irregulars dels *condottieri*, però que exigien un finançament abundant. Els diners, evidentment, venien del papa, que es dedicà a augmentar els seus ingressos per mitjans sovint poc regulars, des de la subhasta de càrrecs de la cúria fins a la confiscació dels béns d'altres barons romans, passant per la venda massiva d'indulgències. Així, després de l'ocupació del ducat d'Urbino, Cèsar ja controlava quasi tota la Romania i la costa central de l'Adriàtic, un territori considerable. I allà començà l'experiment d'una nova organització militar i sobretot d'una nova administració civil que, comparativament, pot considerar-se ordenada i moderna. Juristes italians o valencians, humanistes, experts en comptabilitat, o enginyers militars com Leonardo da Vinci, acompanyaven la cort mòbil de Cèsar. El qual, convertit ja en duc de Romania, va instal·lar provisionalment la capital a Cesena, i començà a planejar la conquesta de Siena i de Bolonya. L'etapa següent, com van veure clarament molts contemporanis, era el control de Florència, de la Toscana, i en definitiva de tota la Itàlia central, de costa a costa. El florentí Niccolò Macchiavelli, enviat com a observador oficial i negociador eventual, va preveure molt bé aquest projecte d'un estat diferent. De fet, el papa Alexandre Borja i el seu fill el van impressionar profundament com a mestres en l'art de guanyar i exercir un poder *nou*, i serien un dels exemples o inspiradors del seu clàssic *Il Principe*, fonament de la ideologia moderna del poder polític.

Paral·lelament, el matrimoni de Lucrecia amb el poderós –i militarment ben preparat– duc de Ferrara tenia també com a objectiu protegir el nou estat pel nord, mentre Cèsar completava els seus plans. Però l'any 1502 el temps començava a ser escàs: el xoc entre Lluís XII i Ferran el Catòlic pel domini de Nàpols era ja obert i declarat, i el papa no podia mantindre indefinidament una posició autònoma, interessada i neutral, entre les dos potències. De fet, a més de voler fundar un principat per al seu fill, Alexandre VI tenia clar que un estat fort i compacte al centre de la península era l'única manera d'impedir que França des del nord i Castella-Espanya des del sud acabaren xocant i controlant tot Itàlia. Això volia dir que l'estat nou de Cèsar hauria de ser purament italià: l'única part d'Itàlia, al costat de Venècia, independent del control estranger. I fins i tot va circular la imatge (un somni, un auguri, una fantasia) d'un Cèsar Borja rei d'una Itàlia lliure. Al segle XIX, alguns escriptors i polítics romàntics, del temps del *Risorgimento*, van reprendre aquesta imatge premonitòria i patriòtica. Era una idea gairebé impossible, que en qualsevol cas depenia encara completament del suport directe del pontífex regnant. Per tant, el somni del pare i del fill no podia durar més que la vida del papa mateix, i l'estiu del 1503 es va ensorrar com un castell d'arena a la vora del mar.

Però, després de la catàstrofe final, el nom dels Borja encara hauria de reaparèixer en la història. En efecte, aquell agost del 1503, quan va morir Alexandre VI (i, per cert,

recordem que no enverinat sinó de malària), ningú no podia imaginar que abans d'acabar-se el segle un descendent seu directe, Francesc de Borja, hauria de ser al seu torn objecte d'una llegenda tan blanca i daurada com infernal i fosca havia estat la del seu besavi. Joan de Borja, fill d'Alexandre VI, va prendre possessió del ducat de Gandia que li havia comprat son pare, va tindre un hereu, tornà a Roma, i va ser assassinat el 1497 en una fosca trama nocturna, segurament obra dels Orsini, que acabà amb el seu cadàver en el fons del Tíber. I el seu nét el duc Francesc de Borja va ser home de confiança de l'emperador Carles V, i conta la història piadosa que, quan acompanyava a Granada el cadàver de l'emperadriu, va decidir servir solament Déu, en veure com acaben les grandeses humanes. Quan es va quedar viudo –viudo i amb molts fills–, va renunciar al ducat, entrà en la Companyia de Jesús, acabada de fundar per Ignasi de Loiola, i va ser el tercer superior general de l'orde i gran impulsor de l'activitat missionera, de la fundació de col·legis i universitats, i de la reforma de l'Església animada pel concili de Trento. Si voleu un complement ben espectacular, recordem que el papa Pau III, el qui aprovà la Companyia de Jesús i convocà el concili de Trento, era Alessandro Farnese, que havia rebut la dignitat cardenalícia (i altres beneficis, que li permeteren la construcció del cèlebre Palazzo Farnese...) justament per la benevolència del papa Alexandre Borja, amant durant uns anys de la seua germana la bella Giulia Farnese. És una manera ben espectacular de tancar el cercle. No cal dir que, en els seus anys romans, Francesc de Borja mai no va voler saber-ne res, del seu besavi papa. El besnét d'Alexandre VI va morir el 1572 i va ser solemnement canonitzat un segle més tard, com un dels grans sants emblemàtics de l'Església de la Contrareforma, és a dir, com a exemple de tot el contrari del que havia representat el seu besavi Alexandre VI. I ni la més encesa de les fantasies no hauria pogut tancar amb un fermall millor i més inesperat aquella llarga història irrepètible. Cinc segles després, sense papes com aquells, sense duquesses, cardenals, dimonis i sants com aquells, les llegendes són molt més avorrides i banals. I sobretot, històries com la d'aquell llinatge valencià no s'han tornat a repetir.